

[Lorentzen.]

skrænker sig til at give statsgaranti og nogle subsidier.

Ved første behandling af dette forslag blev det fra regeringspartiernes side koldt afvist — det blev i virkeligheden nærmest tilkendegivet, at det var en kamp mod vejrmøller, for man ville slet ikke bruge kapitel IV, og derfor kunne der ikke være tale om at spare 100 mill. kr. ved at lade kapitlet udgå. Nu må jeg straks sige, at vi har aldrig hævdet, at udgifterne i henhold til kapitel IV skulle placeres som drifts- og anlægsudgifter, men at de naturligvis ville være at placere på statens kapitalregnskab. Vi har sagt, at statens kapitalregnskab bliver belastet med det beløb, som anvendes til kapitel IV-byggeri; det synes at være ret oplagt.

Men vi blev som sagt afvist med den motivering, at regeringen i hvert fald ikke foreløbig agtede at benytte kapitel IV, og når man ikke ville benytte det, kunne der ikke være tale om nogen besparelse, og det er naturligvis rigtigt. Det, vi var i tvivl om, var imidlertid, om regeringen i det lange løb kunne holde til ikke at falde tilbage på kapitel IV, idet vi jo kendte de sociale boligselskabers stilling; det var at befrygte, at regeringen måtte give sig på dette punkt.

På den linje, at staten ikke kunne spare noget ved at ophæve kapitel IV, fordi man ikke i den nuværende situation agtede at benytte disse bestemmelser, argumenterede retsforbundets og det radikale venstres ordførere. Men den socialdemokratiske ordfører talte på en nogen andet måde. Det var det daværende ærede medlem, hr. Carl P. Jensen, der, hvis jeg skulle sige det meget mildt, havde en noget anden opfattelse end den daværende boligminister, idet han meget stærkt kritiserede det private byggeris byggeomkostninger. Ifølge Folketingsstidende 1959-60 sp. 2092-93 sagde den socialdemokratiske ordfører ved første behandling den 13. januar:

„Jeg ved, at man har den opfattelse, at man står magtesløs over for denne udvikling, fordi man må give det private byggeri en førsteprioritet, når det selv kan klare finansieringen.“

Og så tilføjede han:

„Jeg er ikke enig i denne opfattelse.“

Et par linjer senere fortsætter den daværende ordfører:

„Jeg har den opfattelse, at man må kunne administrere denne lov efter dens forudsætning og dens bogstav.“

Og så henviser han til formålsparagraffen, § 1, den, det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen også forsøgte at bakse lidt med. Den daværende ærede ordfører, hr. Carl P. Jensen, sagde:

„Når jeg henviser til lovens formålsparagraf, må vel også deraf følge, at loven indeholder muligheder for at opfylde dette formål. Jeg mener, at loven ikke kan fratage ministeriet adkomsten til at yde statsstøtte, hvis det viser sig, at lovens formål ikke kan opfyldes, d. v. s. at skaffe boliger, der passer efter de boligsøgendes økonomi og familieforhold.“

Den mand, den daværende ærede ordfører, hr. Carl P. Jensen, hentydede til, var den daværende boligminister, for denne havde den opfattelse, at statslån kun kan gives i det omfang, der ikke gennem private lån, herunder lån med garanti efter reglerne i kapitel III, kan tilvejebringes et boligbyggeri af tilstrækkelig størrelse. Den daværende højtærede minister vidste nemlig, at det er en almindelig anerkendt fortolkningsregel, at en speciel lovregel går forud for en almindelig lovregel. Det tror jeg nok at den nuværende højtærede boligminister også må komme til at anerkende, og jeg vil håbe, at socialdemokratiets ordfører i dag, det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen, bliver klar over, at sådan må der fortolkes. At man så eventuelt ønsker reglen ændret, er naturligvis en anden sag, men så må man prøve at ændre den på lovlig vis.

Det var egentlig slet ikke min tanke at komme med mange bemærkninger ved denne lejlighed, hvis ikke netop det ærede medlem hr. Carl P. Jensen nu var ophøjet til boligminister og derfor højeste administrationschef for denne lovgivning. Spørgsmålet må da ganske enkelt blive dette: kan den nuværende højtærede boligminister anerkende forgængerens opfattelse af, hvornår loven tillader, at der sættes et boligbyggeri med statslån i sving, eller har den nuværende højtærede boligminister stadig de anskuelser, han havde, da han var ordfører